תלמוד לומר המצא תמצא מכל מקום –

It teaches us by saying המצא תמצא; in any event

OVERVIEW

The פסוק states¹ that if the בידו is found בידו (in his hand) he is required to pay ברייתא . The ברייתא teaches how we know that he is הייב even if it was found in his המצא תמצא , etc.; since the פסוק writes the general term המצא , he is always הייב regardless where it was found (in his possession). תוספות . פסוק פסוק המצא מחלבות . פסוק הייב פסוק הייב

asks: תוספות

ראם תאמר ונימא המצא תמצא כלל בידו פרט וכלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט - And if you will say; and let us say that the words המצא המצא are a generalization, and the word בידו is a specific term, which makes the phrase of כלל ופרט a המצא תמצא בידו where the rule is that the כלל ופרט בידו המצא המצא בידו where the rule is that the ידו specifies פרט specifies כלל ופרט ברייתא בידו ברייתא ידו הוכועל בידו הוכועל וחצירו include ברייתא לא does the ידו. How does the אגו וחצירו include ברייתא

תוספות answers:

- ייש לומר שדי ידו בין המצא תמצא והוי ליה כלל ופרט וכלל And one can say; place the word ידו in between the words המצא (as if it were written המצא בידו תמצא), which makes it a כלל ופרט וכלל.

תוספות proves that we can make such a maneuver:

- (בבא קמא דף סד,ב ושם) כדאמרינן במרובה

As the גמרא states in פרק מרובה concerning a - כלל ופרט וכלל

כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכין זה לזה הטל פרט ביניהם – Anywhere where you find two כללות which are adjacent to each other (such as המצא חמצא) place the פרט וכלל in between them to make a כלל ופרט וכלל.

תוספות anticipates (and responds) to a similar difficulty:

וכן בסמוך גבי גט דמרבה גגה מונתן⁴ בידה -

 $^{^{1}}$ שמות (משפטים) כב,ג.

² When the תורה writes a כלל (a general term such as המצא תמצא) followed by a פרט (a specific term such as ידו) the rule is that it we follow only the exclusion of all else.

³ The rule by a כלל ופרט וכלל is that we include anything which is similar to the ידו; in this case ידו. Therefore we say just as ידו is his רשות, similarly anything which is his רשות such as גגו הצירו וקרפיפו are also included in המצא תמצא בידו.

⁴ ונתן is a general term (he can give the גט anywhere) as opposed to בידה which is a specific term.

And similarly shortly in the גמרא regarding גם, where we include placing the גט on 'her roof' (as a proper receiving of her גט), for we derive it from since ונתן since ונתן is a general and inclusive term it includes גגה as well. We could seemingly ask the same question there, that נותן is a בידה and בידה is a פרט, so it should be considered as a כלל ופרט where the rule is אין בכלל אלא מה שבפרט and a will have to be placed only בידה and not by 'ביה וחצירה וכו' –

responds:

יש לומר ושלחה⁶ חזר וכלל:

one can also say that the word ושלחה (which follows ונתן בידה) is the concluding כלל; so there too we have a כלל ופרט וכלל to include גגה וחצירה.

SUMMARY

The inclusions (and additions) based on ונתן בידה (ושלחה) and המצא תמצא בידו are to be understood as cases of כלל ופרט וכלל.

THINKING IT OVER

According to תוספות why does the גמרא say that we include 'גגו וחצירו וכו' גניבה and גט from a ריבוי (of מצא חמצא or ונתן), when really we derive it from a רכלל ופרט וכלל 2^7

⁵ The similarity is that we derive them both from a כלל ופרט וכלל and not from (merely) a ריבוי as it appears from the גמרא. However, they are not completely similar, for by גניבה we arrive at the כלל ופרט וכלל

inserting בידו between המצא תמצא, and by גט it is a regular כלל ופרט וכלל. from הונתן בידה ושלחה ⁶ ושלחה (and he sends her away) is also a general term; he sends her away in any manner he chooses.

The question would seem to be even stronger by גט where the last כלל is not mentioned at all in the ממרא (as opposed to המצא תמצא where both כללים are at least mentioned [albeit not as a [כלל ופרט וכלל)).